

บทที่ 5

บทสรุป อภิปราย และเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องสภาพการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโรงเรียนประถมศึกษา มีผลการวิจัยและข้อเสนอแนะดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อ

1. ศึกษาสภาพการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโรงเรียนประถมศึกษา
2. ศึกษาปัญหาของผู้บริหารและครูที่สอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโรงเรียนประถมศึกษา
3. เพื่อศึกษาสภาพทางการเรียนและสภาพทางสังคมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโรงเรียนประถมศึกษา ตามสภาพการจัดการศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ
 - ผู้บริหารทุกคนที่บริหารโรงเรียนที่มีเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เรียนอยู่จำนวนทั้งสิ้น 8 คน
 - ครูทุกคนที่สอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 จำนวน 23 คน
 - นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-6 ปีการศึกษา 2528 จำนวน 52 คน

2. เครื่องมือในการวิจัย เป็นแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการศึกษาจากหนังสือ วารสาร เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนไปสังเกตการสอนและพูดคุยซักถาม

ครูผู้สอน แบบสอบถาม เป็นแบบ เลือกรตอบ ถาม เกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบ แบบสอบถามและ เกี่ยวกับสภาพการจัดการ เรียนการสอน แบบมาตราส่วนประเมินค่า ถาม เกี่ยวกับปัญหาของ ผู้บริหารและครูในการจัดการ เรียนการสอน เด็กที่มีความบกพร่องทางการ ได้ยินสภาพทางการ ได้ยินและสภาพทางสังคมของนักเรียน

นำแบบสอบถามไปใช้กับประชากรจำนวน 31 คน และสัมภาษณ์นักเรียนจำนวน 52 คน

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการแจกแบบสอบถามและสัมภาษณ์เอง โดยใช้เวลาในการแจกและเก็บแบบสอบถาม 2 สัปดาห์ เก็บแบบสอบถามคืนได้ทั้ง 31 ฉบับ หรือ ร้อยละ 100

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 นำข้อมูลจากแบบสอบถามมาวิเคราะห์เพื่อหาค่าทางสถิติดังนี้

แบบสอบถามตอนที่ 1 และ 2 หาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปของตาราง ประกอบความเรียง ตอนที่ 3 หาค่าเฉลี่ยและส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนที่เป็นข้อเสนอแนะ นำมาจัด เป็นหมวดหมู่และนำเสนอในรูปความ เรียง

แบบสัมภาษณ์ ฉบับที่ 3 และ 4 หาค่าเฉลี่ยและส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำเสนอในรูปของตารางประกอบความ เรียง

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

1. ด้านรายละเอียดเกี่ยวกับตัวผู้ตอบ คือ

1.1 ผู้บริหาร

1.2 ครูผู้สอน

1.1 รายละเอียดเกี่ยวกับตัวผู้บริหาร

ผู้บริหารมีจำนวนรวมทั้งสิ้น 8 คน เป็นผู้อำนวยการ 4 คน ผู้ช่วย ฝ่ายวิชาการ 4 คน และผู้บริหารทุกคนเป็นหญิงที่มีอายุระหว่าง 46-59 ปี ซึ่งดำรงตำแหน่ง ผู้บริหารมาแล้วตั้งแต่ 10-22 ปี มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ดำรงตำแหน่งเพียง 1½ ปี ส่วนใหญ่ ผู้บริหารมีวุฒิทางการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีจากสาขาวิชา เอกหลักสูตรและการสอน การแนะแนว และสาขาบริหารการศึกษา ผู้บริหารส่วนใหญ่ไม่เคยผ่านการอบรมทางการศึกษาพิเศษสำหรับสอน เด็กพิการ

อภิปรายผล

ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารส่วนใหญ่มีวุฒิทางการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีในสาขาวิชาต่าง ๆ คือ หลักสูตรและการสอน การบริหารการศึกษา การนิเทศการสอน และส่วนใหญ่ไม่เคยผ่านการอบรมทางการศึกษาพิเศษสำหรับเด็กพิการมาก่อน อรอนงค์ สุวรรณกุล (2524:130) ได้กล่าวว่าในการบริหารโรงเรียนที่มีเด็กพิเศษนั้น ผู้บริหารควรจะต้องเป็นผู้ที่ศึกษามาทางการศึกษาพิเศษโดยตรงหรือควรจะเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการบริหารมา เป็นเวลาพอสมควร รวมทั้งควรมีประสบการณ์ด้านการอบรม สัมมนา เกี่ยวกับการสอน เด็กพิเศษมากพอ

จากปัญหานี้ น่าจะเป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงผลกระทบที่มีต่อการเรียนการสอน เด็กหูตึงในโรงเรียนต่าง ๆ ได้พอสมควร ดังนั้นแนวทางที่ควรจะได้แก้ไขคือ ควรเปิดโอกาสให้ผู้บริหารได้เข้ารับการอบรม หรือ สัมมนา เกี่ยวกับการเรียนการสอนเด็กหูตึงให้มากขึ้น อันจะเป็นผลดีต่อการบริหาร การปรับปรุงการเรียนการสอนเด็กหูตึง และเป็นแนวทางสำหรับนิเทศครูในโรงเรียนให้ได้ผลดียิ่งขึ้น

1.2 รายละเอียดเกี่ยวกับครูผู้สอน

ครูผู้สอนทั้งหมด 23 คนเป็นหญิง 22 คน เป็นชายเพียง 1 คน เท่านั้น ในจำนวนนี้ส่วนใหญ่เป็นครูที่มีอายุระหว่าง 36-45 ปี และเป็นครูที่มีวุฒิทางการศึกษาในระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ในจำนวนครู ส่วนใหญ่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาเอก การศึกษาพิเศษโดยตรง แต่ได้ผ่านการอบรมทางการศึกษาพิเศษสำหรับเด็กหูตึงมาแล้วเป็นส่วนใหญ่ ครูผู้สอน เป็นครูประจำชั้นสอน เด็กหูตึงที่เรียนร่วมกับเด็กปกติและครูที่สอนในชั้นพิเศษ เรียนร่วมกับเด็กปกติ เป็นบาง เวลา จำนวนครูผู้สอนสังกัดกองศึกษาพิเศษและสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ โดยที่ครูส่วนใหญ่ทำการสอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในด้านของประสบการณ์ในการสอนนั้นครูส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการสอนเด็กหูตึงมาแล้ว 5-9 ปี นอกจากนี้ครูผู้สอนยังมีประสบการณ์ในการสอนชั้นปกติมาก่อนเป็นเวลานาน 10 ปีขึ้นไป การที่ครูผู้สอนได้มาทำการสอน เด็กหูตึงนั้นส่วนใหญ่ เป็น เพราะสมัครใจสอนเองและมีโอกาสได้รับการนิเทศจากฝ่ายบริหารเพียงปีละครั้งหรือ เทอมละครั้ง

อภิปรายผล

แม้ครูผู้สอนส่วนใหญ่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาเอกการศึกษาพิเศษโดยตรงก็ตาม แต่ก็ได้ผ่านการอบรมทางการศึกษาพิเศษสำหรับเด็กพิการมาแล้ว เป็นส่วนมากและมีประสบการณ์ในการสอนมาแล้ว 5-9 ปี รวมทั้งสอนในชั้นปกติมานาน 10 ปีขึ้นไป วิจิตร ระวังค์ (วารสารการศึกษาแห่งชาติ 2523-2524: 50) กล่าวว่า ครูที่สอนเด็กพิการทุกประเภทจำเป็นต้องได้รับการศึกษาอบรมและมีประสบการณ์ด้านการเรียนการสอนเด็กพิการมานานพอสมควรซึ่งจะมีผลทำให้การเรียนการสอนของครูมีประสิทธิภาพ อันจะส่งผลไปถึงการเรียนการสอนเด็กหูตึงด้วย ส่วนการที่ครูผู้สอนมาสอนเด็กหูตึง เป็นเพราะสมัครใจสอนเอง, ผู้บริหารขอร้องให้สอนเพราะครูไม่พอ ตรงกับหน่วยงานที่สังกัด แต่ส่วนใหญ่เป็นเพราะสมัครใจสอนเอง เนื่องจากต้องการช่วยเหลือเด็กหูตึงให้ได้รับการศึกษาเช่นเดียวกับเด็กปกติ พัฒน ภาสบุตร (2522: 6) ผู้บริหารการศึกษาพิเศษให้ข้อสังเกตว่า หากครูผู้สอนมีใจรักเด็กพิการเสียสละทุ่มเทกำลังกายกำลังใจเพื่อเด็กพิการแล้วก็จะนับว่าเป็นโชคดีของเด็กเป็นอย่างมาก แสดงว่าสำหรับในด้านตัวครูแล้ว ครูไม่มีปัญหา เพราะมีทั้งความชำนาญ ประสบการณ์และความเต็มใจที่จะสอน จึงควรส่งเสริมครูให้มีโอกาสหาความรู้เพิ่มเติมด้วยการอบรม สัมมนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันซึ่งจะเป็นการทำให้การสอนของครูมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. สภาพการจัดการเรียนการสอน ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู

ผู้บริหารและครูมีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนการสอน ดังนี้

2.1 ด้านอาคารสถานที่และวัสดุอุปกรณ์

สภาพแวดล้อมเกี่ยวกับอาคารสถานที่นั้นมีสิ่งรบกวนจาก เสียงและกลิ่นคิดเป็นร้อยละ 61.29 และ 38.71 ครูและผู้บริหารส่วนใหญ่ เห็นว่าสภาพของห้องเรียนยังไม่เหมาะสมสำหรับเด็กหูตึง เพราะบางห้องเล็กและคับแคบเกินไป แต่บางห้องกว้างใหญ่เกินไป ทำให้ตกแต่งหรือทำป้ายนิเทศยาก นอกจากนี้ยังไม่มีห้องเก็บเสียง เฉพาะสำหรับเด็กทำให้ถูกรบกวนจากเสียงภายนอก ด้านความเพียงพอของอาคารสถานที่นั้น ผู้บริหารและครูมีความเห็นว่าเพียงพอแล้ว โรงเรียนต่าง ๆ มีห้องบริการคือห้องแนะแนวและห้องบริการฝึกพูด ส่วนในห้องเรียนมีวัสดุอุปกรณ์สำหรับช่วยในการเรียนการสอนเด็กหูตึงคือ กระจกเงาติดผนังและเครื่องช่วยฟังเฉพาะตัว

อภิปรายผล

ส่วนใหญ่ผู้บริหารและครุมีความเห็นว่าสภาพแวดล้อม เกี่ยวกับด้านอาคารสถานที่ที่มีสิ่งรบกวนเกี่ยวกับเสียงมาก เนื่องจากแต่ละ โรงเรียนตั้งอยู่ริมถนน ซึ่งแตกต่างจากการสอน เด็กหูหนวก เนื่องจากเด็กหูหนวกนั้นครูสามารถสอนโดยใช้ภาษามือ ถึงจะมีเสียงรบกวนจากภายนอกบ้าง ก็ไม่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนเท่าใดนัก แต่การสอนเด็กหูตึง ครูต้องสอนโดยวิธีการพูดและ เด็กหูตึงต้องใช้การได้ยินที่เหลืออยู่ เป็นสิ่งช่วยในการเรียน ควบคู่ไปกับการใช้ เครื่องช่วยฟัง ฉะนั้นการถูกรบกวนจากเสียงจึง เป็นอุปสรรคอย่างมากต่อการเรียนการสอน จากรายงานของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2528: 10) ได้สรุปเกณฑ์มาตรฐานในด้านอาคารสถานที่ของโรงเรียนที่สอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินว่า ไม่ควรจะอยู่ในที่ที่ถูกรบกวนจากเสียงต่าง ๆ มากนัก เพราะจะเป็นอุปสรรคต่อการเรียนของเด็ก แนวทางการแก้ไขที่ผู้บริหารและครูเสนอแนะคือควรมีห้องเก็บเสียงสำหรับสอนเด็กหูตึงโดยเฉพาะ ด้านความเพียงพอของอาคารสถานที่ที่ผู้บริหารและครูเห็นว่ามีเพียงพอแล้ว เนื่องจากได้นำเด็กหูตึงเข้าไปเรียนอยู่ในชั้นปกติ ส่วนห้องบริการต่าง ๆ ทุกโรงเรียนมีห้องบริการแนะแนวและห้องบริการฝึกพูดตรงตาม เกณฑ์มาตรฐานที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติกำหนดไว้ ในด้านอุปกรณ์สำหรับช่วยในการเรียนการสอน เด็กหูตึงในห้องเรียนนั้น ส่วนมากแต่ละโรงเรียนจะมีกระจกติดผนังและ เครื่องช่วยฟัง เฉพาะตัวแต่ยังขาดเครื่องขยายเสียงซึ่งตามความเป็นจริงแล้วการที่จะนำเด็กหูตึงเข้ามาสู่ห้องเรียนปกติได้สำเร็จและได้ผลดีก็คือเมื่อมีอุปกรณ์ช่วยขยายเสียงที่เหมาะสม (การศึกษาพิเศษสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน: 2520: 114) โรงเรียนจึงควรพยายามจัดหาอุปกรณ์ช่วยขยายเสียงเพื่อที่จะให้การสอนได้ผลดี

2.2 ด้านบุคลากร

โรงเรียนต่าง ๆ ส่วนใหญ่ไม่มีครูสนับสนุนการสอนครูประจำชั้น เป็นผู้สอนเองทั้งหมดและลักษณะของครูโดยส่วนรวมแล้ว เป็นกันเอง จำนวนครูต่อนักเรียนในชั้นเรียนพิเศษ ครู 1 คนต่อนักเรียน 8-10 คนและจำนวนครูต่อนักเรียนในชั้นเรียนปกติที่มีเด็กหูตึงเรียนร่วมกับเด็กปกติโดยเฉลี่ยแล้ว ครู 1 คนต่อนักเรียนประมาณ 35-40 คน

อภิปรายผล

โรงเรียนส่วนใหญ่ไม่มีครูสนับสนุนการสอน เนื่องจากมีครูไม่พอเพราะฉะนั้นครูประจำชั้น จึงต้อง เป็นผู้สอน เองทั้งหมด จำนวนครูต่อนักเรียนในชั้นพิเศษที่มี เด็กหูตึง เรียนร่วมกับ เด็กปกติ เป็น บาง เวลา มีจำนวนครู 1 คนต่อนักเรียน 8-10 คน จากเอกสารของวิทยาลัยครูสวนดุสิตกล่าวถึง จำนวนนักเรียนในชั้นพิเศษว่า ควรมีนักเรียนประมาณ 6-8 คนต่อครู 1 คนอย่างมากที่สุดไม่เกิน 10 คน ทั้งนี้เพราะนักเรียนไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่ครูอธิบายได้พร้อม ๆ กันเนื่องจากนักเรียน แต่ละคนมีระดับการได้ยินต่างกัน ระดับสติปัญญาต่างกัน การสอนจึงต้องใช้ เวลาสอนมากกว่าปกติ (การศึกษาพิเศษสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 2520: 85) การจะสอนให้ได้ผล ดีสำหรับ เด็กหูตึงจึงควรมีนักเรียน 8-10 คนในชั้นเรียนพิเศษ ชั้นเรียนที่มี เด็กหูตึง เรียนร่วมกับ เด็กปกติก็ เช่นเดียวกันแต่ละห้องไม่ควรมี เด็กหูตึงเกิน 3-5 คนและเมื่อรวมกับ เด็กปกติแล้วไม่ควร เกิน 35 คนเพื่อครูจะได้สอน เด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2528: 10)

2.3 ด้านหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน

การเรียนการสอนมีการจัดชั้นพิเศษแต่ให้เด็กหูตึง เรียนร่วมกับ เด็กปกติ เป็นบาง เวลาและชั้นเรียนร่วมกับ เด็กปกติเต็ม เวลา ส่วนงบประมาณที่โรงเรียนต่าง ๆ ได้มานั้น ส่วนมากได้จากกองการศึกษาพิเศษและจากสมาคมผู้ปกครองและครูของโรงเรียนเอง ด้านเกี่ยวกับ หลักสูตรโรงเรียนทุกโรงเรียนใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ผู้บริหารและครูมีความ คิดเห็นว่า เนื้อหามีมากเกินไปสำหรับเด็กหูตึงทำให้สอนไม่ทันและ เนื้อหายากเกินความสามารถของ นักเรียน เนื้อหาของหลักสูตรไม่เหมาะสมกับ เวลาที่กำหนดให้ มีบางโรงเรียนที่ครูผู้สอนได้พยายาม ปรับหลักสูตร เพื่อให้เหมาะสมกับ เด็กหูตึง สำหรับลักษณะของการมีส่วนร่วม ในการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนนั้น ครูให้เด็กหูตึงมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนทุกขั้นตอนของกิจกรรม ลักษณะการ เรียนการสอน เด็กหูตึง ส่วนใหญ่ครูให้เด็กมีโอกาสใช้อุปกรณ์การสอนโดยครูกำหนดกิจกรรมการเรียน การสอนให้ยืดหยุ่นได้และครูใช้วิธีสอนหลาย ๆ วิธี เพื่อให้เหมาะสมกับ เด็กหูตึง ด้านวิธีการสอน ส่วนใหญ่ครูจะสอนพร้อมกันทั้งห้อง เมื่อจบแล้ว เด็กหูตึงมีโอกาสทบทวนกับครู เป็นพิเศษ นอกจากนี้ ครูส่วนใหญ่ยังมีความสามารถในการ เลือกวิธีสอนให้เหมาะสมกับ เด็ก ในด้านสภาพของนักเรียน นั้นผู้บริหารและครูสังเกต เห็นว่าสภาพของ เด็กปกติที่ เรียนร่วมกับ เด็กหูตึงและสภาพของ เด็กหูตึง ขณะ เรียนร่วมกับ เด็กปกติต่างฝ่ายก็ยอมรับซึ่งกันและกัน

อภิปรายผล

หลักสูตรที่ใช้ในการเรียนการสอน เด็กหูตึงส่วนใหญ่ โรงเรียนใช้หลักสูตรปกติพุทธศักราช 2521 ซึ่งตามความเป็นจริงแล้ว เด็กหูตึงมีความจำกัดเรื่องการได้ยิน มีความแตกต่างจากเด็กปกติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของภาษาและการพูด ซึ่งมักจะมีพัฒนาการล่าช้ากว่าปกติ (จรรีตัน โอเจอร์ 2526 : 6) ดังนั้นหลักสูตรและการบรรจุเนื้อหาในบทเรียนจึงควรจัดให้เหมาะสมกับความสามารถของเด็กด้วย (ศรียา-ประภัสสร นิยมธรรม 2520 : 91) หลักสูตรปกตินั้นครูส่วนมากมีความเห็นว่าเป็นเนื้อหาของหลักสูตรมีมากเกินไปสอนไม่ทัน ไม่เหมาะสมกับคาบเวลาที่กำหนด และยากเกินความสามารถของนักเรียน จากรายงานของสำนักนายกรัฐมนตรีนคร (เอกสารสำนักนายกรัฐมนตรีนคร 2520 : 53-54) ได้ศึกษาสภาวะในการจัดการศึกษาพิเศษพบว่า การเรียนการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น เมื่อใช้จุดมุ่งหมาย เนื้อหาหลักสูตร เช่นเดียวกับนักเรียนปกติจะไม่เอื้อต่อพัฒนาการและการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินทั้งในด้านการรับรู้ การสื่อความเข้าใจในการเรียนและเนื้อหาวิชาการเรียนต่าง ๆ เพราะเนื้อหาที่กำหนดให้เรียนนั้นบางตอนมีความหมายลึกซึ้งและกว้างเกินไป วิธีสอนที่ครูใช้อาจทำให้นักเรียนเข้าใจและเรียนรู้ได้เพียงบางส่วน เท่านั้น นอกจากนี้หลักสูตรและการสอนยังเน้นหนักทางด้านเนื้อหาวิชาการและไม่ยืดหยุ่นเพียงพอสำหรับนักเรียนจากเอกสารต่าง ๆ แสดงให้เห็นว่าหลักสูตรปกติที่นำมาใช้ในการเรียนการสอนเด็กหูตึงยังไม่เหมาะสม ข้อเสนอแนะคือ ควรลดเนื้อหาวิชาลงอีกและควรเพิ่มเวลาในการเรียนการสอนให้มากขึ้น เพราะครูต้องใช้เวลาในการสื่อความหมายกับนักเรียนมาก

สำหรับรูปแบบของการจัดการศึกษาผู้บริหารและครูเห็นว่า ควรจัด 2 แบบ คือ จัดชั้นพิเศษ เรียนร่วมกับเด็กปกติ เป็นบางเวลาและชั้นเรียนร่วมกับเด็กปกติเต็มเวลา ซึ่งเป็น การขยายบริการทางการศึกษาให้แก่เด็กหูตึงทางหนึ่งที่เสียค่าใช้จ่ายน้อยและได้ผลดีในด้านของสังคม เนื่องจากเด็กได้มีโอกาสใช้ชีวิตร่วมกับคนปกติ แต่ควรจะต้องมีการประสานงานกันอย่างใกล้ชิดระหว่างกรมสามัญศึกษาและสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (วิจิตร ระวิวงศ์ 2523-2524 : 56)

ลักษณะของการเรียนการสอน เด็กหูตึงส่วนใหญ่ครูให้เด็กมีโอกาสนำอุปกรณ์การสอน โดยครูกำหนดกิจกรรมการสอนให้ยืดหยุ่นได้และครูใช้วิธีการสอนหลาย ๆ วิธี เพื่อให้เหมาะสมกับเด็ก ส่วนด้านวิธีการสอนนั้นส่วนใหญ่ครูจะสอนพร้อมกันทั้งห้อง เมื่อจบแล้ว เด็กหูตึงมีโอกาสนทบทวนกับครูเป็นพิเศษ นอกจากนี้ครูส่วนใหญ่มีความสามารถในการเลือกวิธีสอนได้เหมาะสมกับเด็กหูตึง

2.4 ด้านอุปกรณ์การสอน

ในการสร้างและใช้อุปกรณ์การสอนนั้น ส่วนใหญ่ครูต้องสร้างและจัดหาอุปกรณ์การสอนเอง โดยที่ได้รับงบประมาณจากโรงเรียน เป็นบางส่วน บางส่วน เป็นเงินส่วนตัวของครูเอง ส่วนในการเรียนการสอนส่วนใหญ่ครูใช้อุปกรณ์การสอนทุกวิชาที่สอนและใช้อุปกรณ์การสอนหลายชนิด

อภิปรายผล

ในการสร้างและใช้อุปกรณ์การสอนส่วนใหญ่ครูต้องสร้างและจัดหาอุปกรณ์เองและต้องออกค่าใช้จ่ายในการทำเอง เป็นบางส่วน อาจจะเป็นเพราะโรงเรียนได้งบประมาณสำหรับส่งเสริมสนับสนุนด้านการศึกษาของเด็กหูตึงไม่เพียงพอ เพราะค่าใช้จ่ายในการจัดการศึกษาให้เด็กพิการแต่ละประเภทสูงกว่านักเรียนปกติ แต่งบประมาณที่ได้รับ เท่ากับนักเรียนปกติ (เอกสารสำนักนายกรัฐมนตรี 2520: 24) และยังมีรายงานว่าในช่วง 4 ปี ตั้งแต่ พ.ศ. 2523-2527 รัฐบาลได้จัดสรรงบประมาณแผ่นดินให้กับการศึกษาพิเศษด้วยอัตราเพิ่มที่ยังต่ำกว่ารายจ่าย ซึ่งค่าใช้จ่ายรายหัวของเด็กพิการสูงกว่าเด็กปกติประมาณ 8 เท่า (รายงานการวิจัยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2527: 56) เมื่อมีงบประมาณไม่พอจึงมีผลต่อการจัดหาอุปกรณ์การสอนและสื่อการเรียนการสอนต่าง ๆ ไม่เพียงพอตามไปด้วย ซึ่งอุปกรณ์การสอนจำเป็นมากในการสอนเด็กหูตึง ทางออกที่ควรจะทำได้คือ ในกรณีที่มิได้รับการพิจารณาจัดสรรในด้านงบประมาณหรือได้รับงบประมาณไม่เพียงพอจากรัฐบาล ผู้บริหารแต่ละแห่งควรต้องหาการสนับสนุนทางการเงินจากแหล่งอื่น ๆ ตามโอกาสและความเหมาะสม เพื่อนำมาใช้ในการดำเนินงานให้ดีที่สุด เท่าที่จะทำได้ สำหรับอุปกรณ์ที่จำเป็นต้องใช้ในห้องเรียน ครูควรพยายามหาวัสดุราคาถูก หรือ อาจขอความร่วมมือจากผู้ปกครองที่สามารถจะช่วยให้

2.5 ด้านการวัดผลประเมินผล

ในการวัดและประเมินผล ส่วนใหญ่ครูใช้วิธีการสอบข้อเขียนและการตรวจผลงานเด็ก โดยที่หลังจากที่มีการวัดผลและประเมินผลแล้วครูได้จัดให้มีการสอนซ่อมเสริมทุกครั้ง นอกจากนี้ทั้งผู้บริหารและครูยังมีปัญหาเกี่ยวกับการวัดผลในด้านต่าง ๆ คือ การวัดผลภาคปฏิบัติ การวัดผลภาคทฤษฎีและปัญหาเกี่ยวกับ เวลาที่ใช้ในการวัดผล

อภิปรายผล

ส่วนใหญ่ผู้บริหารและครูมีปัญหามากในเรื่องของการวัดผลด้านต่าง ๆ เช่น ปัญหาการวัดผลภาคปฏิบัติ เนื่องจากนักเรียนฟังคำถามไม่เข้าใจ นักเรียนไม่เข้าใจคำสั่ง ปัญหาการวัดผลภาคทฤษฎี เพราะนักเรียนมีความเข้าใจทางภาษาแคบมาก นักเรียนไม่เข้าใจคำถาม บางคนเข้าใจช้าครูต้องใช้ เวลาแนะนำมากและต้องแนะนำตัวต่อตัว ทีละข้อทำให้ เสีย เวลา มาก ปัญหาด้านนี้ที่สำคัญคือ ครูบางคนไม่มีความรู้ในด้านการสอน เด็กหญิงมากพอ ทำให้มีปัญหามากเวลาสอบภาคทฤษฎี นอกจากนี้ในบางวิชา เช่น ภาษาไทย สร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต นักเรียนอ่านคำถามไม่เข้าใจ จับใจความไม่ได้ ดังนั้นการใช้ข้อสอบเดียวกับเด็กปกติจึงทำให้ เด็กหญิงทำข้อสอบไม่ได้ ปัญหาเกี่ยวกับ เวลาที่ผู้บริหารและครูทุกคนพบคือ เวลาที่ใช้ในการวัดผลมีไม่พอ เนื่องจาก ครูต้องใช้ เวลาในการอธิบาย เด็กหญิงมากกว่าปกติ ข้อเสนอแนะคือ ไม่ควรใช้ข้อสอบเดียวกับ เด็กปกติควรมีข้อสอบสำหรับเด็กหญิงต่างหากและควรมี เกณฑ์ในการวัดผล เด็กหญิงที่ต่างจาก เกณฑ์ของ เด็กปกติ

3. ปัญหาของผู้บริหาร ในด้านต่าง ๆ คือ

3.1 ปัญหาด้านการบริหารงานบุคลากร

โดยเฉลี่ยผู้บริหาร เห็นว่ามีปัญหามากในเรื่องของจำนวนบุคลากรที่มีวุฒิทางการศึกษาพิเศษ ส่วนในเรื่องอื่น ๆ นั้นโดยเฉลี่ยผู้บริหาร เห็นว่ามีปัญหาปานกลาง เช่น ความเพียงพอของบุคลากรที่สอนเด็กหญิง ประสบการณ์ของครูที่สอนเด็กหญิง เวลาในการจัดอบรมหรือให้ความรู้ครูผู้สอน เด็กหญิง

อภิปรายผล

ผู้บริหารมีปัญหามาก เฉพาะ เรื่องของจำนวนบุคลากรที่มีวุฒิทางการศึกษาพิเศษ เนื่องจากในปัจจุบันยังมีสถาบันที่ผลิตครู ด้านการสอน เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพียงไม่กี่สถาบัน ในระดับปริญญาตรีและปริญญาโท ซึ่งผลิตนักศึกษามากกว่าได้ไม่เพียงพอกับความต้องการของ โรงเรียนที่สอนเด็กประเภทนี้ ข้อ เสนอแนะที่ผู้บริหารแนะนำคือสถาบันทางการศึกษาด่าง ๆ ควรผลิตบุคลากรทางการศึกษาพิเศษให้ได้จำนวนมากกว่าที่เป็นอยู่และทางแก้ไขอีกทางหนึ่งคือ หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการศึกษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ควรจะจัดให้มีการอบรมครูผู้สอนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อ เป็นการเพิ่มพูนความรู้ของครูผู้สอน ในกรณีที่ครูผู้สอนไม่ได้จบการศึกษาในสาขาวิชาเอกการศึกษาพิเศษโดยตรง

3.2 ปัญหาด้านการบริหารงานวิชาการ

โดยเฉลี่ยผู้บริหาร เห็นว่ามีปัญหาน้อยในเรื่อง การจัดครู เข้าสอนตามความสามารถและวิชาเอกที่ได้เรียนมา ส่วนปัญหาเรื่องอื่น ๆ โดยเฉลี่ย ผู้บริหาร เห็นว่ามีปัญหาปานกลาง เช่น ปัญหาการปรับหลักสูตรให้เหมาะสมกับ เด็กหูตึง การบริการจัดการสอนซ่อม เสริมให้แก่เด็กหูตึงงบประมาณที่จะสนับสนุนและพัฒนาการเรียนการสอนในโครงการสอน เด็กหูตึง

อภิปรายผล

โดยเฉลี่ยผู้บริหารมีปัญหาน้อยในเรื่องของการจัดครูเข้าสอนในชั้น เนื่องจากครูผู้สอนส่วนใหญ่สมัครใจสอนเอง ครูมีความเต็มใจที่จะสอนเด็กหูตึงและอาจเป็นเพราะผู้บริหารได้ให้โอกาสครูผู้สอน เป็นผู้เลือกเองว่าจะสอนระดับชั้นไหน เด็กประเภทใด ผู้บริหารจึงไม่มีปัญหาในด้านนี้

4. ปัญหาของครู ในด้านต่าง ๆ คือ

4.1 ปัญหาเกี่ยวกับผู้บริหาร โดยเฉลี่ยครู เห็นว่ามีปัญหามากในเรื่องการสนับสนุนของฝ่ายบริหารที่จะให้ครูได้รับความรู้เพิ่มเติมด้วยการอบรมสัมมนาหรือประชุมทางวิชาการและการส่ง เสริมสนับสนุนด้านงบประมาณจากฝ่ายบริหาร เกี่ยวกับการจัดทำอุปกรณ์การสอน ส่วนเรื่องอื่น ๆ ครู เห็นว่ามีปัญหาในระดับปานกลาง

อภิปรายผล

ครูมีปัญหามาก เรื่องการสนับสนุนของฝ่ายบริหารที่จะให้ครูได้รับความรู้เพิ่มเติมด้วยการอบรม สัมมนา หรือประชุมทางวิชาการ เนื่องจากจำนวนบุคลากรมีน้อยทางโรงเรียนไม่สามารถส่งครูไปร่วมอบรม สัมมนา ได้ทุกครั้งที่มีการจัดอบรม เพราะโรงเรียนจะต้องจัดครูเข้าสอนตามชั้นแทนครูที่ไปอบรม ซึ่งจำนวนครูของแต่ละโรงเรียนไม่พอที่จะมาสอนแทน ซึ่งในทางปฏิบัตินั้นโรงเรียนควรให้โอกาสแก่ครูและบุคลากรไปศึกษาต่อหรือเพิ่มพูนความรู้ ตลอดจนสนับสนุนให้เข้าร่วมในการสัมมนาเพื่อกระตุ้นให้ครูมีความรู้ ทักษะใหม่ ๆ ในการให้การศึกษาแก่เด็กหญิง และปัญหาที่ครูคิดว่ามีมากอีก เรื่องหนึ่งคือปัญหาการสนับสนุนด้านงบประมาณจากฝ่ายบริหาร ซึ่งเป็นเพราะฝ่ายบริหารได้งบประมาณจากต้นสังกัดและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องน้อยจึงไม่เพียงพอต่อการจัดการศึกษาให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนอยู่ในโรงเรียนทำให้บางครั้งครูต้องออกเงินค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เองบ้าง ซึ่งผู้บริหารได้พยายามแก้ไขโดยการหาแหล่งงบประมาณจากที่อื่น ๆ ให้ เช่น จากกลุ่มอาสาสมัคร '25 และจากมูลนิธิต่าง ๆ

ส่วนปัญหาอื่น ๆ ครูมีปัญหามากกลาง เช่น การให้ความร่วมมือในการแก้ปัญหาด้านการเรียนการสอน การรับฟังความคิดเห็นของครูจากฝ่ายบริหารซึ่งอรอนงค์ สุวรรณกุล (2524:131) ได้กล่าวว่าลักษณะของผู้บริหารการศึกษาพิเศษที่ดีคือ ใช้ระบบประชาธิปไตยในการกระจายอำนาจ รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นและมีการปรึกษาหารือกัน จึงจะทำให้การปฏิบัติงานได้ผลลุล่วงไปด้วยดี ผู้บริหารจึงควรเปิดโอกาสให้ครูได้มีเวลาแสดงความคิดเห็นเพิ่มขึ้น เพื่อที่จะได้ช่วยกันแก้ปัญหาในบางเรื่องได้

4.2 ปัญหาด้านการเรียนการสอน โดยเฉลี่ยครูเห็นว่ามีปัญหามากในเรื่องเนื้อหาบทเรียนบางบทที่ยากเกินความสามารถของเด็กหญิง การที่จะต้องใช้เวลาในการอธิบายบทเรียนให้แก่เด็กหญิงมากกว่าปกติและการเรียนการสอนเด็กหญิงต้องใช้สื่อการสอนมากกว่าปกติ ส่วนที่มีปัญหาน้อยคือ ปัญหาการขาดเรียนของเด็กหญิง ส่วนเรื่องอื่น ๆ ครูเห็นว่ามีปัญหาในระดับปานกลาง

อภิปรายผล

ในด้านการเรียนการสอนครูมีปัญหามาก เรื่อง เวลาที่ต้องใช้ในการอธิบายบทเรียนให้แก่เด็กหญิงมากกว่าปกติ เนื่องจากเด็กหญิงมีข้อจำกัด เรื่องการได้ยิน ครูจึงต้องใช้เวลามากและต้องใช้สื่อการสอนมากกว่าปกติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นคำศัพท์ที่เป็นนามธรรม ครูต้องใช้สื่อการสอน

และเวลาในการอธิบายมาก นอกจากนี้ครูผู้สอนมีปัญหาในการสอน เนื่องจากเนื้อหาของหลักสูตรใหม่กว้างมาก โดยลำพังครูผู้สอนแต่ละระดับชั้นตัดสินใจลำบากในการปรับปรุงตัดหรือ เติม เนื้อหา ถึงแม้จะใช้คู่มือและแผนการสอนของ เด็กปกติ เป็นแนวแล้วก็ตาม (เอกสารกองการศึกษาพิเศษ 2524 : 3) ครูจึงต้องมีทักษะในด้านการดัดแปลง เทคนิคการสอนอยู่ตลอดเวลา ข้อเสนอแนะคือ ควรเพิ่ม เวลาในการสอนให้มากขึ้นซึ่งอาจจัดในรูปของการสอนซ่อม เสริมได้ ควรลด เนื้อหาวิชาลงบ้าง และที่สำคัญที่สุด คือ ควรมีการปรับหลักสูตร เพื่อให้เหมาะสมกับ เด็กหูตึง และผู้ที่ปรับหลักสูตรควรจะเป็นผู้บริหาร และผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ เนื่องจาก เป็นผู้ที่มีความสามารถและมีความรู้ในเรื่องหลักสูตรเป็นอย่างดี ทั้งนี้ เพื่อ เป็นการช่วยครูผู้สอน ซึ่งเป็นผู้ที่มีภาระหน้าที่ในการสอนมากพออยู่แล้ว ผู้บริหารจึงควรทำหน้าที่ปรับหลักสูตร เพื่อให้ครูนำไปใช้และปรับอีกครั้ง เพื่อให้เหมาะสมกับ เด็กแต่ละคนในชั้น เรียน ส่วนในด้านอื่น ๆ ครูมีปัญหาปานกลาง เช่น การนำ เรื่องราวในชีวิตประจำวันมาแทรกใน เนื้อหาวิชาที่สอน การจัดกิจกรรม เสริมหลักสูตรที่จะช่วยส่งเสริมให้ความรู้แก่ เด็กหูตึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับวัยและระดับชั้น ฯลฯ

4.3 ปัญหาด้านวัสดุอุปกรณ์ โดย เฉลี่ยครู เห็นว่ามีปัญหา มากใน เรื่อง ความเพียงพอของวัสดุที่ใช้ทำอุปกรณ์ เวลาที่ใช้ในการผลิตอุปกรณ์การสอนและสื่อการเรียนต่าง ๆ งบประมาณที่ใช้ในการผลิตอุปกรณ์การสอนและสื่อการเรียนและปัญหาการขาดอุปกรณ์ เฉพาะสำหรับสอน เด็กหูตึง ส่วน เรื่องอื่น ๆ ครู เห็นว่ามีปัญหา ในระดับปานกลาง เช่น ความสามารถในการทำและการใช้ อุปกรณ์ ฯลฯ

อภิปรายผล

ปัญหาด้านวัสดุอุปกรณ์ โดย เฉลี่ยที่ครูผู้สอน เห็นว่ามีปัญหา มากคือ เรื่องการขาดอุปกรณ์ เฉพาะสำหรับสอน เด็กหูตึง เช่น เครื่องขยายเสียง เครื่องบันทึกเสียงและการขาดงบประมาณ ในการทำอุปกรณ์การสอน ซึ่งอุปกรณ์การเรียนการสอนทั่วไปมีจำนวนน้อยแต่เนื่องจากการผลิตสื่อการสอนใหม่ ๆ ต้องใช้ทุน เวลา ผู้ชำนาญการ และแหล่งผลิต. อีกทั้งครูผู้สอนยังไม่สามารถผลิตสื่อเองได้มากนัก เนื่องจากไม่มีเวลามากพอ ครูต้องทำการสอนหลายชั่วโมง (เอกสาร สำนักนายกรัฐมนตรื 2520: 53) ครูจึงมีปัญหา เรื่องการขาดอุปกรณ์การสอนมาก

ส่วนที่ครูมีปัญหาปานกลางคือปัญหาความสามารถในการทำอุปกรณ์ ความสามารถในการใช้อุปกรณ์ เนื่องจากโรงเรียนได้จัดให้มีการอบรมเกี่ยวกับการทำสื่อและอุปกรณ์การสอนให้แก่ครูผู้สอนทำให้ครูไม่มีปัญหาเรื่องนี้มากนัก นอกจากนี้ครูยังมีปัญหาปานกลางในเรื่องการจัดสื่อการสอนให้ทันกับการสอนทุกครั้ง และต้องการการส่งเสริมแนะนำจากฝ่ายบริหารในด้านการใช้และสร้างอุปกรณ์การสอน ข้อเสนอแนะคือ ปกติครูจะต้องสอนซึ่งเป็นหน้าที่ที่หนักมากพออยู่แล้ว เพราะฉะนั้นการส่งครูไปอบรมจึงควรส่งไปอบรมด้านเทคนิคการสอน เด็กหญิงมากกว่าอบรมด้านการทำอุปกรณ์ ในการจัดทำอุปกรณ์ผู้บริหารควรจัดหาอุปกรณ์ไว้ให้ครูไม่ต้องให้ครูเป็นผู้ทำอุปกรณ์เอง โดยอาจจะจัดเจ้าหน้าที่เฉพาะสำหรับผลิตสื่อให้ครู

4.4 ปัญหาด้านการวัดผลประเมินผล โดยเฉลี่ยครูเห็นว่ามีปัญหามากในเรื่องเวลาที่ใช้ในการวัดผลทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ การวัดผลโดยการสัมภาษณ์หรือทดสอบด้วยวาจา ส่วนปัญหาเรื่องอื่น ๆ ครูเห็นว่ามีปัญหาในระดับปานกลาง

อภิปรายผล

โดยเฉลี่ยครูมีปัญหามากในเรื่องเวลาที่ใช้ในการสอบภาคทฤษฎี ภาคปฏิบัติ การวัดผลโดยการสัมภาษณ์ เนื่องจากนักเรียนฟังคำถามไม่รู้เรื่องบ้าง บางครั้งนักเรียนไม่เข้าใจคำสั่งของข้อสอบ ทำให้ครูต้องใช้เวลาในการอธิบายมาก นอกจากนี้การที่นักเรียนมีข้อจำกัดทางการได้ยินทำให้มีความเข้าใจทางภาษาน้อยมากไม่เข้าใจคำถามในข้อสอบหรือบางคนเข้าใจช้าทำให้ครูต้องใช้เวลาอธิบายนาน บางครั้งต้องอธิบายทีละข้อการใช้ข้อสอบร่วมกับเด็กปกติจึงทำให้ครูมีปัญหามาก โดยเฉพาะเรื่องของเวลา ปัญหาที่พบคือปัญหาเด็กหญิงทำข้อสอบเสร็จไม่ทันตามเวลาที่กำหนดแต่ต้องใช้เกณฑ์ในการตัดสินเหมือนกับเด็กปกติจึงทำให้ผลการเรียนของนักเรียนต่ำ ซึ่งไม่เป็นการยุติธรรมสำหรับเด็กหญิงซึ่งมีความเสียเปรียบในด้านร่างกาย ข้อเสนอแนะคือควรมีเกณฑ์ในการวัดผลเด็กหญิงให้ต่างจากเกณฑ์ของเด็กปกติ

ส่วนที่เป็นปัญหาปานกลางสำหรับครูคือ การวัดผลระหว่างเรียนเป็นระยะ ๆ หลังจากจบแต่ละบทเรียน การสนับสนุนจากฝ่ายบริหารในการให้ครูได้รับความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการวัดผลเด็กหญิง ฯลฯ

4.5 ปัญหาด้านความร่วมมือของผู้ปกครอง

โดยเฉลี่ยแล้ว ครูมีปัญหাপานกลางในทุก ๆ เรื่อง เช่น ความเข้าใจของผู้ปกครอง เกี่ยวกับการเรียนของเด็ก การสนับสนุนและส่งเสริมการเรียน การร่วมมือกับโรงเรียน ในการปรับปรุงการเรียนของเด็ก ฯลฯ

อภิปรายผล

การที่ครูมีปัญหাপานกลางในด้านความร่วมมือของผู้ปกครอง เนื่องจากผู้ปกครองได้ให้ความร่วมมือกับโรงเรียนดีและเอาใจใส่เด็กดี มีผู้ปกครองเพียงบางส่วนเท่านั้นที่ไม่เอาใจใส่เด็ก ส่วนมากผู้ปกครองที่มีการศึกษาน้อยมักไม่สนใจที่จะชวนชวายให้บุตรหลานได้รับการศึกษา ไม่สนใจการศึกษาของเด็ก เพราะคิดว่าเด็กที่หูเสียไม่สามารถเรียนได้ ผู้ปกครองบางส่วนถือว่าเป็นเรื่องน่าอับอายจึงไม่อยากจะสนใจเด็กและปิดกั้นทั้งหมดให้กับทางโรงเรียนให้เป็นหน้าที่ของโรงเรียนที่จะสอนให้เด็กช่วยตัวเองได้ รู้หนังสือได้ ซึ่งทำให้เป็นปัญหาสำหรับครูผู้สอน ผู้ปกครองที่ค่อนข้างจะมีการศึกษาส่วนมากจะคอยเอาใจใส่เด็ก สนใจการเรียนของเด็กพยายามติดต่อกับโรงเรียนเพื่อปรับปรุงการเรียนของเด็กให้ดีขึ้น ไม่ทิ้งภาระให้โรงเรียนแต่ผู้เดียวทำให้การเรียนการสอนได้ผลดีขึ้นขอเสนอแนะสำหรับโรงเรียนก็คือ โรงเรียนควรให้ความรู้ทั้งโดยทางตรงและทางอ้อมเกี่ยวกับสภาพความพิการของเด็ก เพื่อให้ผู้ปกครองได้เข้าใจถึงโอกาสในทางการศึกษาของเด็กและสนับสนุนให้เด็กได้มีความก้าวหน้าทางการศึกษาตามสมควร นอกจากนี้โรงเรียนควรจัดให้มีการให้ความรู้และฝึกหัดผู้ปกครองของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินให้สามารถติดต่อสื่อสารกับเด็กได้อย่างมีความเข้าใจต่อกัน ให้มีความสามารถช่วย เสริมและขยายความรู้ทางภาษาที่จำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวันและการดำรงชีวิตในสังคมให้แก่เด็ก

5. สภาพทางการเรียนของนักเรียน ตามความคิดเห็นของครูและนักเรียน

ความเห็นของครูเกี่ยวกับสภาพทางการเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับดีเรื่อง การมาโรงเรียนของนักเรียน การที่นักเรียนไม่ขาดเรียนและโดยเฉลี่ยเรื่องอื่น ๆ อยู่ในระดับปานกลาง เช่นการเรียนทันเพื่อน ความสามารถในการทำแบบฝึกหัดให้เสร็จทันเพื่อน ๆ การพูดแสดงความคิดเห็นในการทำงานกลุ่มกับเพื่อน ความกระตือรือร้นในการเรียนและร่วมกิจกรรม เมื่อหาค่าเฉลี่ยรวมทุกรายการของสภาพทางการเรียนแล้ว ปรากฏว่ามีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง แสดงว่าครูคิดว่าสภาพทางการเรียนของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง

ความเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับสภาพทางการเรียนของนักเรียนเอง โดยเฉลี่ยที่อยู่ในระดับดี คือการที่นักเรียนกล้าถามครูเกี่ยวกับเรื่องที่ไม่เข้าใจ นักเรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับเด็กปกติ นักเรียนมีส่วนร่วมร่วมกับการอภิปรายปัญหาและทำกิจกรรมในชั้นเรียน นักเรียนชอบการเรียนร่วมกัน เด็กปกติ ส่วนที่เฉลี่ยในระดับปานกลางคือ เมื่อครูอธิบายบทเรียน นักเรียนเข้าใจปานกลาง โดยเฉลี่ยสภาพทางการเรียนที่ไม่ดีคือนักเรียนต้องการความช่วยเหลือจากครู เป็นพิเศษมากและโดยเฉลี่ยที่อยู่ในระดับที่ไม่ดีมากคือนักเรียนคิดว่าวิชาที่เรียนยากมากที่สุด ในด้านของวิธีการสอน นักเรียนต้องการให้ครูพูดช้า ๆ ทีละประโยคและยกตัวอย่างประกอบหลาย ๆ ตัวอย่าง ส่วนเมื่อนักเรียนมีปัญหาทางการเรียน นักเรียนจะเลือกครูและเพื่อนเป็นผู้แก้ปัญหาให้ถึงร้อยละ 100 เมื่อหาค่าเฉลี่ยรวมทุกรายการของสภาพทางการเรียนแล้ว มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง แสดงว่านักเรียนคิดว่าสภาพทางการเรียนของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง

อภิปรายผล

ทั้งครูและนักเรียนมีความเห็นว่าสภาพทางการเรียนของนักเรียน โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากนักเรียนมีความจำกัดทางการได้ยินและทางการพูดทำให้ครูต้องใช้เวลาในการสอนมากกว่าปกติ ครูต้องใช้วิธีการสอนหลาย ๆ วิธี ใช้อุปกรณ์การสอนมากกว่าปกติและนักเรียนเองก็เข้าใจได้ช้ากว่าเด็กปกติด้วย ในการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน นอกจากจะสอนในด้านวิชาการต่าง ๆ แล้ว ครูยังจะต้องส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาที่ดีด้วย พัฒนาการทางภาษานี้รวมถึงพัฒนาการทางการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน เนื่องจากเด็กจะต้องออกไปอยู่ในสังคมของคนปกติที่ใช้ภาษาพูด (รจนา ทรรทรานนท์ 2525: 15) ในการฝึกให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาครูจะต้องฝึกสอนไปควบคู่กับการสอนวิชาการในชั้นเรียน ครูจึงต้องใช้เวลามากต้องมีความอดทนและเสียสละอย่างสูง เพื่อให้ทำให้การเรียนของเด็กได้ผลดี ตัวนักเรียนเองก็จะต้องมีความพยายามในการฝึก เพราะต้องใช้เวลาและต้องให้ครูช่วยเหลือเป็นพิเศษมากซึ่งอาจจะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้นักเรียนคิดว่าวิชาที่เรียนต่าง ๆ นั้นยากมาก

6. สภาพทางสังคมของนักเรียน ตามความคิดเห็นของครูและนักเรียน

6.1 สภาพทางสังคมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนของนักเรียนตามความคิดเห็นของครู โดยเฉลี่ยที่ครูเห็นว่าอยู่ในระดับดีคือ การที่นักเรียนชอบอยู่กับเพื่อน เป็นกลุ่มนักเรียนสนุกสนานในกลุ่มเพื่อน ๆ ไม่ถูกเพื่อนล้อเลียนตีเคียน ส่วนที่เฉลี่ยที่อยู่ในระดับปานกลางคือ เมื่อมีการจัด

กิจกรรมนักเรียนถูกกันออกจากกลุ่ม การสนทนาในกลุ่มนักเรียน เป็นผู้ฟังพอ ๆ กับเป็นผู้พูดและนักเรียนชอบชอบเล่นกับ เด็กปกติเท่า ๆ กับเล่นกับ เด็กหูตึงด้วยตนเอง เมื่อหาค่าเฉลี่ยรวมทุกรายการของสภาพความสัมพันธ์กับเพื่อนแล้วมีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง แสดงว่าครูกคิดว่าสภาพความสัมพันธ์กับเพื่อนของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง

สภาพทางสังคมด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ตามความคิดของนักเรียน เองนั้นโดยเฉลี่ยนักเรียนมีความเห็นว่าความสัมพันธ์กับเพื่อนอยู่ในระดับดีมากในเรื่อง การชอบเล่นเกมการแข่งขันกับเพื่อน การไม่ถูกเพื่อน ๆ รังแกและที่เฉลี่ยดีคือ เรื่องการไม่ถูกเพื่อนคำเหน็ดเดียน ไม่ถูกเพื่อนล้อเลียนถึงปมด้อย ส่วนที่เฉลี่ยในระดับปานกลางคือ การที่นักเรียนชอบอยู่กับ เด็กปกติเท่า ๆ กับอยู่กับ เด็กหูตึงและนักเรียนชอบให้เพื่อน ๆ เอาใจ เมื่อหาค่าเฉลี่ยรวมทุกรายการของสภาพความสัมพันธ์กับเพื่อนแล้วมีค่าเฉลี่ยระดับดี แสดงว่านักเรียนคิดว่าสภาพความสัมพันธ์กับเพื่อนของนักเรียนอยู่ในระดับดี

อภิปรายผล

ครูและนักเรียนมีความเห็นว่าสภาพทางสังคมของนักเรียนด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนของนักเรียนนี้อยู่ในสภาพปานกลางและดี ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ ละออ ชูศิริ (ข่าวสารวิจัยการศึกษา 2527: 21) โดยผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน พบว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับ เด็กปกติมีสภาพทางสังคมค่อนข้างดี สามารถที่จะรวมกลุ่ม เล่นและทำกิจกรรมร่วมกับ เด็กปกติได้ดี รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งการสังเกตนี้ตรงกับการศึกษาของ (Frick 1975: 36-46) ได้ศึกษาพบว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินซึ่ง เรียนร่วมชั้นกับ เด็กปกติทุกระดับชั้นสามารถติดต่อกับเพื่อนร่วมชั้นคนอื่น ๆ ได้อย่างน่าพอใจ มีเพียงบางคนที่ประสบความสำเร็จยากในการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อน ๆ

6.2 สภาพทางสังคมด้านความสัมพันธ์กับครูผู้สอนตามความเห็นของครูผู้สอนโดยเฉลี่ยครู เห็นว่าอยู่ในระดับดีในเรื่อง นักเรียนมีความสนิทสนม เป็นกันเองกับครูผู้สอนครูผู้สอน เข้าใจความรู้สึกของนักเรียนดีและครูได้ส่งเสริมให้กำลังใจแก่นักเรียน เป็นอย่างดี ส่วนโดยเฉลี่ยปานกลางคือ นักเรียนมาพบครูเพื่อปรึกษาหารือเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ปานกลาง นักเรียนเสนอตัวเพื่อช่วยครูทำงานปานกลางเมื่อหาค่าเฉลี่ยรวมทุกรายการของสภาพความสัมพันธ์กับครูผู้สอน แล้วปรากฏว่าค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับดี แสดงว่าครูกคิดว่าสภาพความสัมพันธ์กับครูผู้สอนของนักเรียนอยู่ในระดับดี

สภาพทางสังคมด้านความสัมพันธ์กับครูผู้สอนตามความคิดของนักเรียน โดยเฉลี่ยสภาพความสัมพันธ์กับครู นักเรียนคิดว่าอยู่ในระดับดีในทุก ๆ เรื่อง เช่น นักเรียนชอบเข้าไปพูดคุยปรึกษาหารือกับครู ครูให้การส่งเสริมยกย่องให้กำลังใจนักเรียน ครูรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน ครูให้ความเป็นกันเองกับนักเรียน ครูให้นักเรียนเข้าร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ และนักเรียนชอบครูที่สอน นอกจากนี้นักเรียนยังอยากที่จะให้ครูเอาใจนักเรียนเป็นพิเศษอีกด้วย เมื่อหาค่าเฉลี่ยรวมทุกรายการของสภาพความสัมพันธ์กับครูผู้สอนแล้วปรากฏว่าค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับดี แสดงว่านักเรียนคิดว่าสภาพความสัมพันธ์กับครูผู้สอนอยู่ในระดับดี

อภิปรายผล

ทั้งครูและนักเรียน เห็นว่าในด้านความสัมพันธ์กับครูผู้สอนนั้นนักเรียนมีความสัมพันธ์อันดีกับครูผู้สอน ทั้งนี้ เนื่องจากครูผู้สอนส่วนใหญ่สมัครใจมาสอนเองและเป็นผู้ที่ผ่านการอบรมทางการศึกษาพิเศษสำหรับสอนเด็กพิการมาแล้วมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีสอนและจิตวิทยาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน รวมทั้งมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะเป็นครูสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน คือ

- เป็นผู้ที่มีจิตศรัทธา มีเมตตากรุณา
- มีความอดทน หนักแน่น ใจเย็น
- มีอารมณ์มั่นคง ยิ้มแย้มแจ่มใส
- มีความสามารถในการถ่ายทอดวิชาความรู้ให้แก่เด็ก
- เข้าใจเทคนิคการสอนหลักสูตรและ เนื้อหาวิชา
- รู้จักใช้ เครื่องมือ ในการช่วยสอนให้เป็นประโยชน์ต่อนักเรียน
- ศึกษาหาความรู้ใหม่อยู่เสมอ

6.3 สภาพทางสังคม ด้านอารมณ์ของนักเรียนตามความคิดเห็นของครู

โดยเฉลี่ยแล้วครูคิดว่าสภาพทางอารมณ์ของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลางทุกเรื่อง เช่น สภาพอารมณ์ตามปกติของนักเรียนดีปานกลาง นักเรียนนั่งเหม่อลอยเป็นบางครั้ง มีความมั่นใจในตนเอง ยอมรับสภาพความบกพร่องของตนเอง สามารถควบคุมตนเองให้อยู่ในระเบียบวินัยได้ ฯลฯ เมื่อหาค่าเฉลี่ยรวมทุกรายการของสภาพทางอารมณ์ของนักเรียนแล้วปรากฏว่ามีค่าเฉลี่ยปานกลาง แสดงว่าครูมีความเห็นว่าสภาพทางอารมณ์ของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง

สภาพทางสังคมด้านอารมณ์ของนักเรียนตามความเห็นของนักเรียน โดยเฉลี่ย แล้วนักเรียนมีความเห็นว่าอยู่ในระดับดี ในเรื่องการที่นักเรียนเข้ากับเพื่อนได้ดี นักเรียนไม่รู้สึกว่าตนเองแตกต่างจากเพื่อน นักเรียนชอบมาโรงเรียนมาก ส่วนโดยเฉลี่ยที่อยู่ในระดับปานกลางคือนักเรียนมีความมั่นใจในตนเอง เมื่อเพื่อนทำให้ไม่พอใจนักเรียนแสดงกิริยาโต้ตอบปานกลาง โดยเฉลี่ยที่อยู่ในระดับไม่ดีมากคือ นักเรียนรู้สึกอายและกลัวเมื่อถูกครูเรียก เมื่อหาค่าเฉลี่ยรวมทุกรายการของสภาพทางอารมณ์แล้ว ปรากฏว่ามีค่าเฉลี่ยในระดับ ปานกลาง แสดงว่านักเรียนมีความ เห็นว่าสภาพทางอารมณ์ของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง

อภิปรายผล

ครูและนักเรียนมีความ เห็นว่าสภาพทางอารมณ์ของนักเรียน โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากสภาพทางอารมณ์ของ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้นส่วนใหญ่แล้ว เด็กเหล่านี้จะมีปัญหาทางอารมณ์ ซึ่งมีสาเหตุมาจากการปรับตัว (ผดุง อารยะวิญญู 2523: 36) เมื่อ เด็ก เริ่ม เข้าโรงเรียนใหม่ ๆ เด็กจะมีปัญหาทางอารมณ์มากต่อมาเมื่ออยู่ในโรงเรียน เป็นเวลานานพอสมควร เด็กจะค่อย ๆ ปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นได้ทำให้มีปัญหาด้านอารมณ์ลดลง เพราะฉะนั้น การที่นำ เด็ก เข้ามาสู่สังคมโรงเรียนและการนำ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมาเรียนอยู่ในโรงเรียนปกติ จึงมีส่วนช่วยให้เด็กสามารถปรับตัวให้อยู่ในสังคมของคนปกติได้และรู้จักควบคุมอารมณ์ของตนเองได้

6.4 สภาพทางสังคมด้านอื่น ๆ ของนักเรียน ตามความคิดเห็นของครู

ส่วนใหญ่ครูมีทัศนคติที่ดีต่อนักเรียนและครูมีทัศนคติที่ดีต่อการจัดการศึกษาให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

สภาพทางสังคมด้านอื่น ๆ ตามความคิดเห็นของนักเรียนนั้น นักเรียนส่วนใหญ่ชอบการเรียนในโรงเรียนปกติเพราะมีเพื่อนมาก ได้ความรู้ ได้เล่นได้คุยกับเด็กปกติ

อภิปรายผล

สภาพทางสังคมของนักเรียนในด้านอื่น ๆ นั้น ครูมีทัศนคติที่ดีต่อนักเรียนอย่างมากและมีทัศนคติที่ดีต่อการจัดการศึกษาให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนนักเรียนนั้นก็พอใจกับการเรียนในโรงเรียนปกติเช่นเดียวกัน เพราะทำให้มีเพื่อนมาก ให้ความรู้และได้เล่น ได้คุยกับเด็กปกติ

ข้อเสนอแนะ

1. รูปแบบของการจัดการศึกษา

รัฐควรจัดการศึกษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในรูปแบบของการเรียนร่วมในโรงเรียนปกติ โดยจัดเป็น 2 แบบคือ การเรียนร่วมกับเด็กปกติในชั้นปกติหรือชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ ซึ่งจะ让孩子ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสามารถปรับตัวและดำรงชีวิตร่วมกับสังคมปกติได้และยังช่วยลดภาระของรัฐทางด้านงบประมาณอีกด้วย

2. การสอนตามหลักสูตร

ครูผู้สอนควรเข้าใจและมีความสามารถในการปรับวิธีสอนตามหลักสูตรปกติให้เหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

3. บุคลากร

3.1 รัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินควรให้อัตรากำลังทางการศึกษาพิเศษเพิ่มขึ้น เช่น ผู้ช่วยครู ครูสอนซ่อมเสริม ครูสอนพูด ครูแนะแนว เพราะในโรงเรียนต่าง ๆ ยังขาดบุคลากรในด้านนี้

3.2 ควรให้โอกาสครูและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับโครงการสอนเด็กหูตึงเรียนร่วมกับเด็กปกติได้มีโอกาสไปศึกษาและดูงานทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อนำความรู้และเทคนิคใหม่ ๆ มาปรับใช้กับเด็ก

3.3 การจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กปกตินั้น ควรมีการพิจารณาเตรียมการอย่างรอบคอบทั้งบุคลากร (คือ ผู้บริหารสถานศึกษา ครูในโรงเรียนปกติและบุคลากรทางการศึกษาพิเศษ) วัสดุครุภัณฑ์ สื่อการเรียนการสอน

4. สื่อการเรียนการสอน

4.1 ควรจัดให้มีห้องสอนซ่อม เสริมในโรงเรียนเพิ่มขึ้น เช่น ห้องฝึกพูด

4.2 ควรมีเจ้าหน้าที่หรือผู้ชำนาญด้านการผลิตสื่อและวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นในการเรียนการสอน เพื่อผลิตและปรับปรุงอุปกรณ์ การเรียนการสอนสำหรับครู พร้อมทั้งจัดทำวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับสอน เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

5. การส่งเสริมความรู้แก่ผู้ปกครอง

โรงเรียนควรจัดให้มีโครงการอบรมและให้ความรู้แก่ผู้ปกครอง เพื่อให้ผู้ปกครองมีความรู้ความเข้าใจมีทัศนคติที่ดีและยอมรับสภาพความพิการของ เด็กและควรสนับสนุนให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียน

6. การจัดโครงการประชาสัมพันธ์

รัฐและหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องควรจัดให้มีโครงการประชาสัมพันธ์เพื่อเผยแพร่ข้อมูลด้านการศึกษาพิเศษ โดยเฉพาะการเรียนร่วมกับเด็กปกติ โดยวิธีการต่าง ๆ เช่น สิ่งพิมพ์ หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ฯลฯ เพื่อให้ชุมชนเข้าใจและให้การสนับสนุนการจัดการศึกษาพิเศษ

7. การสนับสนุนให้เอกชนหรือมูลนิธิมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาพิเศษ

รัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรจะสนับสนุนให้เอกชนหรือมูลนิธิเข้ามาร่วมลงทุนในการจัดตั้งโรงเรียนหรือมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

8. ด้านการวิจัย

ควรสนับสนุนให้มีการค้นคว้า เพื่อสร้างสื่อ หรือ เครื่องมือช่วยครูในการเรียนการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเพิ่มขึ้น เช่น บทเรียนสำเร็จรูป บทเรียนตาม เอกซ์ตาฟ หรือ บทเรียนด้วยคอมพิวเตอร์ เป็นต้น